HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

16 iulie 2026 *

„Trimitere preliminară – Concurență – Înțelegeri – Abuz de poziție dominantă – Articolele 101 și 102 TFUE – Punere în aplicare de către autoritățile naționale de concurență – Decizie a unei autorități naționale de concurență prin care se dispune o inspecție – Percheziție în incintele întreprinderilor în cauză – Ridicare de documente de afaceri rezultate din comunicații efectuate prin intermediul poștei electronice – Mandat emis de Ministerul Public – Articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul la respectarea vieții private și a comunicațiilor – Dreptul la protecția datelor personale – Cerințe procedurale – Lipsa autorizării prealabile de către o instanță”

În cauzele conexate C-258/23-C-260/23,

având ca obiect trei cereri de decizie preliminară formulate în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Tribunalul pentru Concurență, Reglementare și Supraveghere, Portugalia), prin deciziile din 21 aprilie 2023, primite de Curte la 24 aprilie 2023, în procedurile

IMI – Imagens Médicas Integradas S. A. (C-258/23),

Synlabhealth II S. A. (C-259/23),

SIBS – Sociedade Gestora de Participações Sociais S. A.,

SIBS, Cartões – Produção e Processamento de Cartões S. A.,

SIBS Processos – Serviços Interbancários de Processamento S. A.,

SIBS International S. A.,

SIBS Pagamentos S. A.,

SIBS Gest S. A.,

SIBS Forward Payment Solutions S. A.,

SIBS MB S. A. (C-260/23)

împotriva

* Limba de procedură: portugheza.

Autoridade da Concorrência,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul T. von Danwitz, vicepreședinte, doamna K. Jürimäe, domnii C. Lycourgos și I. Jarukaitis, doamna O. Spineanu-Matei, domnii M. Condinanzi și F. Schalin, președinți de cameră, și domnii S. Rodin (raportor), E. Regan, N. Piçarra, A. Kumin, N. Jääskinen, S. Gervasoni și N. Fenger, judecători,

avocat general: doamna L. Medina,

grefier: doamna L. Carrasco Marco, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 iunie 2025,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru IMI – Imagens Médicas Integradas S. A., de A. Dias Henriques, R. Oliveira, M. Rodrigues Caldeira și M. Valente, advogados;

– pentru Synlabhealth II S. A., de A. Martins Ferreira, advogado;

– pentru SIBS – Sociedade Gestora de Participações Sociais S. A. ș.a., de M. de Abreu Castelo Branco, J. Pateira Ferreira și C. Pinto Correia, advogados;

– pentru Autoridade da Concorrência, de D. Cardoso, A. Cruz Nogueira și S. Parodi, advogadas;

– pentru guvernul portughez, de C. Alves, P. Barros da Costa și A. Oliveira Santos, în calitate de agenți;

– pentru guvernul ceh, de L. Halajová, M. Smolek și J. Vláčil, în calitate de agenți;

– pentru guvernul elen, de K. Boskovits, în calitate de agent;

– pentru guvernul finlandez, de H. Leppo, în calitate de agent;

– pentru guvernul suedez, de F.-L. Göransson, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de P. Berghe, P. Caro de Sousa și E. Rousseva, în calitate de agenți;

– pentru Autoritatea de Supraveghere AELS, de C. Simpson, E. Gromnicka și M.-M. Joséphidès, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatei generale în ședința din 23 octombrie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererile de decizie preliminară privesc interpretarea articolului 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Aceste cereri au fost formulate în cadrul a trei litigii între mai multe întreprinderi, pe de o parte, și Autoridade da Concorrência (Autoritatea de Concurență, Portugalia), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unor măsuri de percheziție, precum și a unor măsuri de examinare, de colectare și de ridicare a unor probe în incintele unor întreprinderi în cadrul unor investigații desfășurate de aceasta și referitoare la practici anticoncurențiale prevăzute la articolele 101 și 102 TFUE.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Tratatul FUE

3 Articolul 101 TFUE prevede:

„(1) Sunt incompatibile cu piața internă și interzise orice acorduri între întreprinderi, orice decizii ale asocierilor de întreprinderi și orice practici concertate care pot afecta comerțul dintre statele membre și care au ca obiect sau efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței interne și, în special, cele care:

(a) stabilesc, direct sau indirect, prețuri de cumpărare sau de vânzare sau orice alte condiții de tranzacționare;

(b) limitează sau controlează producția, comercializarea, dezvoltarea tehnică sau investițiile;

(c) împart piețele sau sursele de aprovizionare;

(d) aplică, în raporturile cu partenerii comerciali, condiții inegale la prestații echivalente, creând astfel acestora un dezavantaj concurențial;

(e) condiționează încheierea contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestații suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanțele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte.

(2) Acordurile sau deciziile interzise în temeiul prezentului articol sunt nule de drept.

[…]”

4 Potrivit articolului 102 TFUE:

„Este incompatibilă cu piața internă și interzisă, în măsura în care poate afecta comerțul dintre statele membre, folosirea în mod abuziv de către una sau mai multe întreprinderi a unei poziții dominante deținute pe piața internă sau pe o parte semnificativă a acesteia.

Aceste practici abuzive pot consta în special în:

(a) impunerea, direct sau indirect, a prețurilor de vânzare sau de cumpărare sau a altor condiții de tranzacționare inechitabile;

(b) limitează producția, comercializarea sau dezvoltarea tehnică în dezavantajul consumatorilor;

(c) aplicarea în raporturile cu partenerii comerciali a unor condiții inegale la prestații echivalente, creând astfel acestora un dezavantaj concurențial;

(d) condiționarea încheierii contractelor de acceptarea de către parteneri a unor prestații suplimentare care, prin natura lor sau în conformitate cu uzanțele comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte."

Carta

5 Articolul 7 din cartă prevede:

„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor."

6 Potrivit articolului 8 din cartă:

„(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

(2) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege. Orice persoană are dreptul de acces la datele colectate care o privesc, precum și dreptul de a obține rectificarea acestora.

[…]"

Regulamentul (CE) nr. 1/2003

7 În considerentul (26) al Regulamentului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 și 102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269) se arată:

„Experiența acumulată a arătat că există situații în care documentele de afaceri sunt păstrate în locuințele directorilor sau ale altor persoane care lucrează pentru o întreprindere. De aceea, pentru a garanta eficiența inspecțiilor, reprezentanții oficiali și alte persoane autorizate de Comisi[a Europeană] ar trebui să fie autorizate să intre în orice incinte unde sunt păstrate documentele de afaceri, inclusiv în locuințe private. Totuși, exercitarea acestei ultime competențe ar trebui să facă obiectul unei autorizări de către autoritatea judiciară."

8 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din acest regulament, „[a]tunci când autoritățile de concurență ale statelor membre sau instanțele naționale aplică legislația națională de concurență acordurilor, deciziilor asociațiilor de întreprinderi sau practicilor concertate în sensul articolului [101]

alineatul (1) [TFUE], care pot afecta comerțul dintre statele membre în sensul acestei dispoziții, ele aplică de asemenea articolul [101 TFUE] acestor acorduri, decizii sau practici concertate. Atunci când autoritățile de concurență ale statelor membre sau instanțele naționale aplică legislația națională de concurență oricărui abuz interzis de articolul [102 TFUE], acestea aplică de asemenea articolul [102 TFUE]”.

9 Articolul 5 din regulamentul menționat prevede:

„Autoritățile de concurență ale statelor membre sunt competente să aplice articolele [101] și [102 TFUE] în cazuri individuale. În acest scop, acționând din oficiu sau ca urmare a unei plângeri, ele pot lua următoarele decizii:

– să solicite încetarea unei încălcări;

– să dispună măsuri provizorii;

– să accepte angajamente;

– să impună amenzi, penalități cu titlu cominatoriu sau orice alte sancțiuni prevăzute de dreptul lor național.

Atunci când, pe baza informațiilor de care dispun, condițiile de interdicție nu sunt îndeplinite, ele pot decide de asemenea că nu există motive pentru a interveni.”

10 Articolul 20 din același regulament, intitulat „Competențele de inspecție ale Comisiei”, prevede:

„(1) Pentru a-și îndeplini îndatoririle atribuite prin prezentul regulament, Comisia poate să desfășoare toate inspecțiile necesare la întreprinderi și asociațiile de întreprinderi.

(2) Reprezentanții oficiali și celelalte persoane care îi însoțesc, autorizate de Comisie să desfășoare o inspecție, sunt împuternicite:

(a) să intre în orice incinte, terenuri și mijloace de transport ale întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi;

(b) să examineze registrele și alte documente privind activitatea, indiferent de suportul pe care sunt păstrate;

(c) să ia sau să obțină, sub orice formă, copii sau extrase din aceste registre și documente;

[…]

(3) Reprezentanții oficiali și celelalte persoane care îi însoțesc, autorizate de Comisie să desfășoare o inspecție, își exercită competențele prin prezentarea unei autorizații scrise care indică obiectul și scopul inspecției și sancțiunile prevăzute la articolul 23, în cazul în care registrele și celelalte documente solicitate privind activitatea sunt incomplete sau atunci când răspunsurile la întrebările adresate în temeiul alineatului (2) din prezentul articol sunt inexacte sau induc în eroare. În timp util înainte de inspecție, Comisia înștiințează în privința inspecției autoritatea de concurență a statului membru pe teritoriul căruia urmează să se desfășoare inspecția.

(4) Întreprinderile și asociațiile de întreprinderi sunt obligate să se supună inspecțiilor dispuse de Comisie prin decizie. Decizia indică obiectul și scopul inspecției, stabilește data la care începe și indică sancțiunile prevăzute la articolele 23 și 24, precum și dreptul de a ataca decizia la Curtea de Justiție. Comisia adoptă aceste decizii după consultarea autorității de concurență a statului membru pe teritoriul căruia urmează să se desfășoare inspecția.

[…]

(6) Atunci când reprezentanții oficiali și celelalte persoane care îi însoțesc, autorizate de Comisie, constată că o întreprindere se opune inspecției dispuse în temeiul prezentului articol, statul membru în cauză le acordă asistența necesară, solicitând, dacă este cazul, sprijinul forțelor de ordine sau al unei autorități publice de aplicare a legii echivalente, astfel încât să le dea posibilitatea de a desfășura inspecția.

(7) În cazul în care asistența prevăzută la alineatul (6) presupune autorizarea unei autorități judiciare în conformitate cu dreptul național, această autorizație trebuie să fie solicitată. Autorizația poate fi de asemenea solicitată și ca măsură de precauție.

[…]”

11 Articolul 21 din Regulamentul nr. 1/2003, intitulat „Inspecția altor incinte”, prevede:

„(1) În cazul în care există o suspiciune întemeiată că registre sau alte documente privind activitatea și obiectul inspecției, care ar putea fi pertinente pentru a dovedi o încălcare gravă a articolului [101] sau a articolului [102 TFUE], sunt păstrate în orice alte incinte, terenuri și mijloace de transport, inclusiv în locuințele directorilor, administratorilor sau ale altor membri ai personalului întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi în cauză, Comisia poate dispune, printr-o decizie, desfășurarea unei inspecții în aceste incinte, terenuri sau mijloace de transport.

(2) Decizia indică obiectul și scopul inspecției, stabilește data la care începe și indică dreptul de a ataca decizia la Curtea de Justiție. Aceasta indică, în special, motivul care a determinat Comisia să concluzioneze că există o suspiciune în sensul alineatului (1). Comisia ia astfel de decizii după consultarea autorității de concurență a statului membru pe teritoriul căruia urmează să se desfășoare inspecția.

(3) O decizie adoptată în temeiul alineatului (1) nu poate fi executată fără autorizarea prealabilă a autorității judiciare naționale a statului membru în cauză. Autoritatea judiciară națională verifică dacă decizia Comisiei este autentică și dacă măsurile coercitive preconizate nu sunt nici arbitrare și nici excesive, având în vedere, în special, gravitatea încălcării suspectate, importanța elementelor de probă căutate, implicarea întreprinderii în cauză și probabilitatea rezonabilă ca registrele și documentele privind activitatea care au legătură cu obiectul inspecției să fie păstrate în incintele pentru care se solicită autorizația. Autoritatea judiciară națională poate solicita Comisiei, direct sau prin intermediul autorității de concurență a statului membru în cauză, explicații detaliate privind elementele care îi sunt necesare pentru a-i permite să verifice proporționalitatea măsurilor coercitive preconizate.

Totuși, autoritatea judiciară națională nu poate pune în discuție necesitatea inspecției și nici nu poate solicita să i se furnizeze informații din dosarul Comisiei. Controlul legalității deciziei Comisiei este exercitat doar de Curtea de Justiție.

[…]”

RGPD

12 Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO 2016, L 119, p. 1, rectificare în JO 2018, L 127, p. 2, denumit în continuare „RGPD”) prevede la articolul 9, intitulat „Prelucrarea de categorii speciale de date cu caracter personal”:

„(1) Se interzice prelucrarea de date cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea de date genetice, de date biometrice pentru identificarea unică a unei persoane fizice, de date privind sănătatea sau de date privind viața sexuală sau orientarea sexuală ale unei persoane fizice.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în următoarele situații:

[…]

(g) prelucrarea este necesară din motive de interes public major, în baza dreptului Uniunii sau a dreptului intern, care este proporțional cu obiectivul urmărit, respectă esența dreptului la protecția datelor și prevede măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanei vizate;

[…]”

Directiva (UE) 2019/1

13 În considerentele (30)-(34) ale Directivei (UE) 2019/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie mai eficace în aplicarea legii și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne (JO 2019, L 11, p. 3) se arată:

„(30) Competențele de investigare ale autorităților naționale administrative de concurență ar trebui să fie adecvate pentru a răspunde provocărilor legate de aplicarea legii în mediul digital și ar trebui să le permită autorităților naționale de concurență să obțină toate informațiile legate de întreprinderea sau asocierea de întreprinderi care face obiectul măsurii de investigare, în format digital, inclusiv date obținute prin mijloace criminalistice, indiferent de suportul pe care sunt stocate, cum ar fi laptopuri, telefoane mobile, alte dispozitive mobile sau stocarea în cloud.

(31) Autoritățile naționale administrative de concurență ar trebui să aibă posibilitatea de a efectua toate inspecțiile necesare la sediile întreprinderilor și asocierilor de întreprinderi atunci când, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, pot demonstra că există motive rezonabile de a suspecta săvârșirea unei încălcări a

articolului 101 sau 102 [TFUE]. Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să solicite autorizarea prealabilă de către o autoritate națională judiciară pentru astfel de inspecții.

(32) Pentru a fi eficace, competența autorităților naționale administrative de concurență de a efectua inspecții ar trebui să includă accesul la informații care se află la dispoziția întreprinderii sau asocierii de întreprinderi sau a persoanei care face obiectul inspecției și care au legătură cu întreprinderea sau asocierea de întreprinderi care face obiectul investigării. Aceasta ar trebui să includă în mod necesar competența de a căuta documente, fișiere sau date stocate pe dispozitive care nu sunt identificate cu precizie în prealabil. Fără o astfel de competență, ar fi imposibil să se obțină informațiile necesare pentru investigație atunci când întreprinderile sau asocierile de întreprinderi adoptă o atitudine de obstrucționare sau refuză să coopereze. Competența de a examina registre sau documente ar trebui să cuprindă toate formele de corespondență, inclusiv mesajele electronice, indiferent dacă acestea apar ca necitite sau au fost șterse.

(33) Pentru a reduce la minimum prelungirea inutilă a inspecțiilor, autoritățile naționale administrative de concurență ar trebui să aibă competența de a continua realizarea de căutări și de a selecta copii sau extrase din registre și documente privind activitatea întreprinderii sau asocierii de întreprinderi inspectate în incinta autorității sau în alte incinte desemnate. Astfel de căutări ar trebui să asigure în continuare respectarea dreptului la apărare al întreprinderilor.

(34) Experiența a dovedit că documentele comerciale pot fi păstrate în locuințele directorilor, administratorilor, și altor membri ai personalului întreprinderilor sau asocierilor de întreprinderi, în special ținând seama de utilizarea sporită a unor modalități de lucru mai flexibile. Pentru a se asigura eficacitatea inspecțiilor, autoritățile naționale administrative de concurență ar trebui să aibă competența de a intra în orice incintă, inclusiv în locuințe private, în cazul în care pot demonstra că există o suspiciune rezonabilă că în incintele respective sunt păstrate documente comerciale care pot fi relevante pentru a dovedi o încălcare a articolului 101 sau 102 [TFUE]. Exercitarea competenței respective ar trebui să facă obiectul obținerii unei autorizări prealabile de către autoritatea națională administrativă de concurență din partea unei autorități naționale judiciare, care poate include și procurorul în anumite sisteme juridice naționale. Această condiție nu ar trebui să împiedice statele membre ca, în cazuri de extremă urgență, să încredințeze unei autorități naționale administrative de concurență care să acționeze în calitate de autoritate judiciară sarcinile ce țin de sfera de competență a unei autorități naționale judiciare, sau, în mod excepțional, să permită efectuarea unor astfel de inspecții cu consimțământul celor care fac obiectul inspecției. […]”

14 Articolul 6 din această directivă, intitulat „Competența de a inspecta incinte destinate activităților economice”, are următorul cuprins:

„(1) Statele membre se asigură că autoritățile naționale administrative de concurență pot efectua toate inspecțiile neanunțate necesare la întreprinderile și asocierile de întreprinderi în vederea aplicării articolelor 101 și 102 [TFUE]. Statele membre se asigură că reprezentanții oficiali și alte persoane care îi însoțesc și care sunt autorizate sau numite de către autoritățile naționale de concurență să efectueze astfel de inspecții sunt împuterniciți cel puțin:

(a) să intre în orice incintă, pe orice teren și în orice mijloc de transport ale întreprinderilor și asocierilor de întreprinderi;

(b) să examineze registrele și alte documente privind activitatea economică, indiferent de suportul pe care sunt stocate, și au dreptul de a accesa orice informație care este accesibilă entității care face obiectul inspecției;

(c) să ia sau să obțină, sub orice formă, copii sau extrase din astfel de registre și documente și, în cazul în care consideră că este oportun, să continue realizarea de astfel de căutări de informații și selectarea de copii sau extrase la sediile autorităților naționale de concurență sau în orice alte incinte desemnate;

[…]

(2) Statele membre se asigură că întreprinderile și asocierile de întreprinderi sunt obligate să se supună inspecțiilor menționate la alineatul (1). Statele membre se asigură că, în cazul în care o întreprindere sau o asociere de întreprinderi se opune efectuării unei inspecții care a fost dispusă de către o autoritate națională administrativă de concurență și/sau autorizată de o autoritate națională judiciară, autoritățile naționale de concurență pot obține asistența necesară din partea poliției sau a unei autorități echivalente însărcinate cu aplicarea legii, astfel încât să li se permită să efectueze inspecția. Această asistență poate fi obținută și în scop preventiv.

(3) Prezentul articol se aplică fără a aduce atingere cerințelor din dreptul intern privind autorizarea prealabilă a unor astfel de inspecții de către o autoritate națională judiciară.”

15 Articolul 7 din directiva menționată, intitulat „Competența de a inspecta alte incinte”, prevede:

„(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care există o bănuială întemeiată că registrele sau alte documente care privesc activitatea și obiectul inspecției și care ar putea fi relevante pentru a dovedi o încălcare a articolului 101 sau 102 din TFUE sunt păstrate în orice incintă, pe orice teren sau în orice mijloc de transport, altele decât cele menționate la articolul 6 alineatul (1) [litera (a)] din prezenta directivă, inclusiv în locuințele directorilor, administratorilor, și altor membri ai personalului întreprinderilor sau asocierilor de întreprinderi, autoritățile naționale administrative de concurență pot efectua inspecții neanunțate în incinta, pe terenul și în mijlocul de transport respectiv.

(2) Aceste inspecții nu pot fi efectuate fără autorizarea prealabilă a unei autorități judiciare naționale.

(3) Statele membre se asigură că reprezentanții oficiali și alte persoane care îi însoțesc, autorizate sau numite de către autoritățile naționale de concurență să efectueze o inspecție în conformitate

cu alineatul (1) din prezentul articol, au cel puțin competențele prevăzute la articolul 6 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) și la alineatul (2).”

16 Potrivit articolului 32 din aceeași directivă, „[s]tatele membre se asigură că printre dovezile care sunt admisibile în fața unei autorități naționale de concurență se regăsesc înscrisurile, declarațiile orale, mesajele electronice, înregistrările și orice alt obiect care conține informații, indiferent sub ce formă și indiferent de tipul suportului pe care sunt stocate informațiile”.

Dreptul portughez

17 Articolul 34 din Constituição da República Portuguesa (Constituția Republicii Portugheze), intitulat „Inviolabilitatea domiciliului și a corespondenței”, prevede:

„(1) Domiciliul și secretul corespondenței, precum și al altor mijloace de comunicare privată sunt inviolabile.

[…]

(4) Se interzice autorităților publice să intervină în corespondență, în telecomunicații sau în orice alt mijloc de comunicare, cu excepția cazurilor prevăzute de legislația în materie de procedură penală.”

18 Lei n.º 19/2012 que aprova o novo regime da concorrência, revogando as Leis n.ºs 18/2003, de 11 de junho, e 39/2006, de 25 de agosto, e procede à segunda alteração la Lei n.º 2/99, de 13 de janeiro (Legea nr. 19/2012 privind aprobarea noului regim juridic al concurenței, de abrogare a Legilor nr. 18/2003 din 11 iunie și nr. 39/2006 din 25 august și a doua modificare a Legii nr. 2/99 din 13 ianuarie) din 8 mai 2012 (*Diário da República*, seria 1, nr. 89, denumită în continuare „Legea concurenței”), prevede la articolul 2 alineatele 3 și 5:

„3. Prezenta lege se interpretează în conformitate cu dreptul Uniunii Europene, în lumina jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, inclusiv în ceea ce privește practicile de restrângere a concurenței care nu pot afecta comerțul dintre statele membre.

[…]

5. În contextul articolelor 101 și 102 [TFUE], aplicarea prezentei legi respectă principiile generale ale dreptului Uniunii Europene și [carta].”

19 Potrivit articolului 18 din această lege:

„1. În exercitarea competențelor sale de sancționare, Autoritatea de Concurență are următoarele drepturi, prin intermediul organelor sau al agenților săi:

[…]

c) de a efectua, în incinte, pe terenuri sau în mijloace de transport ale întreprinderilor sau asocierilor de întreprinderi, operațiuni de cercetare, de examinare, de recuperare și de ridicare a unor extrase din înscrisuri și alte documente, indiferent de suportul lor, de fiecare dată când asemenea demersuri se dovedesc necesare pentru a obține o probă;

[…]

2. Demersurile prevăzute la literele c) și d) ale alineatului precedent sunt supuse autorizării de către autoritatea judiciară competentă.

[…]”

20 Articolul 20 alineatul 1 din legea menționată prevede că ridicarea de documente, indiferent de natura sau de suportul lor, se autorizează, se dispune sau se validează printr-o decizie a autorității judiciare.

21 Articolul 20 alineatul 6 din aceeași lege prevede că, în cazul ridicării, în bănci sau în alte instituții de credit, de documente care intră sub incidența secretului bancar, este necesară autorizarea prealabilă a judecătorului de instrucție.

22 În versiunea sa inițială, articolul 21 din Legea concurenței avea următorul cuprins:

„Au competența să autorizeze demersurile prevăzute la articolul 18 alineatul 1 literele c) și d), la articolul 19 și la articolul 20 Ministerul Public de pe lângă instanța de la sediul Autorității de Concurență sau, dacă se prevede în mod expres, judecătorul de instrucție de la aceeași instanță.”

23 Articolul 21 din Legea concurenței, astfel cum a fost modificată prin lei n.º 17/2022 (Legea nr. 17/2022) din 17 august 2022, prevede:

„Autoritatea judiciară competentă a instanței de la sediul [Autorității de Concurență] este abilitată să autorizeze demersurile prevăzute la articolul 18 alineatul 1 literele a)-d), la articolul 19 și la articolul 20.”

Litigiile principale și întrebările preliminare

24 Autoritatea de Concurență din Portugalia a inițiat investigații în mai multe sectoare economice din Portugalia pentru a stabili existența unor practici anticoncurențiale contrare în special articolelor 101 și 102 TFUE. Mai precis, aceste investigații priveau o practică concertată potențială între întreprinderi, care a determinat o creștere a prețurilor cu ocazia furnizării de servicii de teleradiologie unor spitale care fac parte din serviciul național de sănătate (cauza C-258/23), o potențială înțelegere referitoare la prețurile testelor „Covid-19” solicitate autorităților portugheze de sănătate publică (cauza C-259/23) și, respectiv, o suspiciune de abuz de poziție dominantă în domeniul procesării plăților (cauza C-260/23).

25 În acest cadru, Autoritatea de Concurență a considerat necesar să efectueze inspecții în incintele societăților IMI – Imagens Médicas Integradas S. A. și Synlabhealth II S. A., precum și ale grupului SIBS (denumite în continuare „reclamantele din litigiile principale”), în scopul examinării, al colectării și al ridicării unor probe. Cererile adresate autorității judiciare competente, și anume Ministerul Public portughez, în vederea obținerii autorizării prealabile pentru efectuarea acestor inspecții au fost admise.

26 Potrivit mandatelor emise de Ministerul Public, Autoritatea de Concurență era abilitată să efectueze, pe de o parte, ridicarea tuturor documentelor legate în mod direct sau indirect de practici anticoncurențiale, în special e-mailuri și documente interne destinate comunicării de informații între diferite niveluri ierarhice și pregătirii deciziilor în domeniul politicii comerciale a

întreprinderilor, și, pe de altă parte, examinarea și copierea informațiilor pe care le conțin. În ceea ce privește în mod specific măsurile de inspecție avute în vedere în privința IMI și a Synlabhealth II, aceste mandate excludeau ridicarea de probe din incintele destinate asistenței medicale și arhivării de documente acoperite de secretul medical.

27 În cursul inspecțiilor efectuate, începând cu luna ianuarie 2021 până în luna martie 2022, în incintele reclamantelor din litigiile principale Autoritatea de Concurență a examinat poșta electronică a angajaților acestor întreprinderi și a ridicat fișiere informatice considerate pertinente pentru investigațiile sale. Astfel, au fost ridicate 1 405, 731 și, respectiv, 10 797 de fișiere informatice.

28 Întreprinderile menționate au contestat legalitatea acestor inspecții la Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Tribunalul pentru Concurență, Reglementare și Supraveghere, Portugalia), care este instanța de trimitere.

29 Această instanță arată că Legea concurenței conferă Autorității de Concurență competența de a ridica documente, indiferent de suportul pe care sunt păstrate, cu condiția ca Ministerul Public să fi acordat în prealabil o autorizație. Instanța menționată arată de asemenea că, potrivit articolului 20 din Legea concurenței, o autorizație prealabilă acordată de o instanță este necesară numai în anumite situații, și anume atunci când autorizația vizează inspecții efectuate la domiciliul unei persoane fizice, într-o instituție bancară, într-un cabinet de avocați sau într-un cabinet medical.

30 Potrivit aceleiași instanțe, dispozițiile acestei legi se înscriu în logica care stă la baza dreptului penal, și anume că intervenția unui judecător de instrucție este necesară atunci când un mijloc care permite obținerea de probe este susceptibil să încalce drepturi fundamentale, în timp ce, în celelalte situații, aprobarea unei inspecții de către Ministerul Public, în calitate de autoritate judiciară competentă, este considerată ca fiind suficientă.

31 În această privință, instanța de trimitere arată mai întâi că, potrivit jurisprudenței instanțelor portugheze competente în materie, o inspecție efectuată la o întreprindere în scopul investigării existenței unor practici anticoncurențiale nu este susceptibilă să aducă atingere drepturilor fundamentale. În special, mesajele angajaților acelei întreprinderi nu pot fi calificate drept „corespondență”, protejată de articolul 7 din cartă, atunci când sunt transmise prin intermediul căsuțelor poștale funcționale ale acesteia.

32 Această instanță se referă în continuare la dispozițiile Regulamentului nr. 1/2003 privind competențele de investigare ale Comisiei. Ea arată că, în temeiul articolului 20 din acest regulament, Comisia poate desfășura toate inspecțiile necesare la întreprinderi și la asocierile de întreprinderi și, în acest cadru, poate examina registrele, precum și orice alt „document privind activitatea”, indiferent de suportul pe care sunt păstrate. În temeiul articolului 21 din regulamentul menționat, ar fi de asemenea posibile inspecții în alte incinte, precum locuințele directorilor, ale administratorilor sau ale altor membri ai personalului, dar ele ar necesita autorizarea prealabilă a autorității judiciare competente. Mai mult, considerentul (26) al aceluiași regulament ar califica documentele care se află în căsuțele poștale electronice ale întreprinderilor drept „documente de afaceri”.

33 În plus, instanța de trimitere menționează Directiva 2019/1 privind competențele autorităților de concurență ale statelor membre. Din considerentele (30) și (32), precum și din articolul 6 din această directivă ar rezulta că aceste autorități ar trebui să fie abilitate să obțină toate informațiile

referitoare la întreprinderea vizată de o măsură de investigare, independent de suportul pe care sunt stocate aceste informații. În acest scop, autoritățile respective ar trebui să poată ridica toate formele de corespondență, inclusiv mesajele electronice.

34 Această instanță arată, pe de altă parte, că, în temeiul articolului 2 alineatele 3 și 5, Legea concurenței trebuie interpretată în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv în privința practicilor anticoncurențiale care nu sunt susceptibile să afecteze comerțul dintre statele membre. În plus, în domeniul de aplicare al acestor din urmă dispoziții, aplicarea legii amintite ar trebui să se facă cu respectarea cartei.

35 În sfârșit, instanța menționată arată că documentele în discuție în prezentele cauze privesc activitatea comercială a întreprinderilor vizate de măsurile de inspecție. În speță, orice mesaj electronic are un caracter instituțional, întrucât este proprietatea exclusivă a acestor întreprinderi, care impun în mod unilateral angajaților lor condițiile de utilizare a acestui mijloc de comunicare pe durata relației funcționale dintre ei și întreprinderile respective. Mai mult, în conformitate cu regulamentele interne ale întreprinderilor menționate, un asemenea mesaj electronic este limitat la o utilizare funcțională. Utilizarea sa în scopuri personale și în scopuri care țin de viața privată a angajatului ar fi, prin urmare, interzisă.

36 Reclamantele din litigiile principale susțin, în schimb, că mesajele electronice ale angajaților lor trebuie să fie protejate în calitate de „corespondență” și că asemenea documente nu pot fi ridicate în cadrul unei investigații care vizează practici anticoncurențiale interzise de articolele 101 și 102 TFUE. Cu titlu subsidiar, ele susțin că ridicarea acestor mesaje electronice necesită în orice caz autorizarea prealabilă de către un judecător de instrucție.

37 Acestea sunt condițiile în care, în fiecare dintre litigiile cu care este sesizat, Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Tribunalul pentru Concurență, Reglementare și Supraveghere) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Documentele de afaceri în discuție în prezenta cauză, transmise prin poșta electronică, constituie «corespondență» în sensul articolului 7 din [cartă]?

2) Articolul 7 din [cartă] se opune ridicării de documente de afaceri rezultate din comunicații efectuate prin intermediul poștei electronice între administratorii și membrii personalului unor întreprinderi, în cazul în care sunt investigate acorduri și practici interzise în temeiul articolului 101 TFUE (ex-articolul 81 TCE)?

3) Articolul 7 din [cartă] se opune ridicării respectivelor documente de afaceri, cu autorizarea prealabilă a unei autorități judiciare, în speță Ministerul Public, care are sarcina de a reprezenta statul, de a apăra interesele stabilite prin lege, de a exercita acțiunea penală pe baza principiului legalității și de a apăra legalitatea democratică în conformitate cu dispozițiile Constituției [Republicii Portugheze] și care acționează independent de celelalte organe ale administrației publice centrale, regionale și locale?”

Procedura în fața Curții

38 Prin decizia din 14 iunie 2023, președintele Curții a decis, în temeiul articolului 54 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, conexarea cauzelor C-258/23, C-259/23 și C-260/23 pentru buna desfășurare a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

39 La 5 martie 2024, cauzele conexate menționate au fost atribuite Camerei a patra a Curții, pentru ca aceasta să se pronunțe fără organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor, dar cu concluzii specifice cu privire la a treia întrebare preliminară.

40 Aceste concluzii au fost prezentate la 20 iunie 2024, faza orală a procedurii fiind ulterior închisă.

41 La 9 octombrie 2024, Curtea a decis, în urma plecării judecătorului raportor pentru motivul încheierii mandatului său, să reatribuie prezentele cauze conexate unui nou judecător raportor.

42 Apreciind în special că chestiunea referitoare la implicațiile Hotărârii din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil) (C-548/21, EU:C:2024:830), pentru răspunsul la a treia întrebare preliminară adresată în fiecare dintre prezentele cauze merita atenția unui complet de judecată extins, Camera a patra a Curții a solicitat Curții, în temeiul articolului 60 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, trimiterea acestor cauze în fața Marii Camere.

43 La 18 martie 2025, Curtea a decis să trimită cauzele menționate în fața Marii Camere a Curții și a redeschis faza orală a procedurii.

Cu privire la admisibilitate

44 Reclamantele din litigiile principale au contestat admisibilitatea cererilor de decizie preliminară în ansamblul lor.

45 În primul rând, ele susțin în esență că aceste cereri nu îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții și că întrebările adresate ar fi lipsite de pertinență.

46 Mai întâi, în cauza C-258/23, IMI apreciază că instanța de trimitere a omis să furnizeze Curții elementele necesare pentru înțelegerea cadrului factual și juridic al cauzei principale, precum și să expună chestiunile juridice pe care le ridică. Aceasta susține în special că, întrucât instanța de trimitere nu a adus la cunoștința Curții hotărârea nr. 91/2023 a Tribunal Constitucional (Curtea Constituțională, Portugalia) din 16 martie 2023 în cauza nr. 559/2020, prin care aceasta din urmă ar fi declarat neconstituțională norma potrivit căreia Autoritatea de Concurență este autorizată să percheziționeze și să ridice mesaje electronice deschise cu acordul Ministerului Public, nu se garantează că răspunsul care va fi dat de Curte la întrebările adresate va fi cât mai complet și util posibil. În continuare, în cauza C-259/23, Synlabhealth II consideră de asemenea că cererea de decizie preliminară omite să menționeze mai multe fapte esențiale pentru înțelegerea litigiului principal, dispozițiile naționale aplicabile, precum și legătura existentă între acestea din urmă și dispozițiile dreptului Uniunii a căror interpretare se solicită. În sfârșit, în cauza C-260/23, societățile din grupul SIBS susțin că întrebările adresate sunt lipsite de pertinență în raport cu obiectul acestui litigiu, care ar implica aprecierea legalității măsurilor în cauză în raport cu dreptul portughez, iar nu cu carta.

47 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale instituite la articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru decizia ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este în principiu obligată să se pronunțe (Hotărârea din 24 iulie 2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, punctul 61 și jurisprudența citată).

48 Rezultă că întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 24 iulie 2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, punctul 62 și jurisprudența citată).

49 Trebuie să se amintească de asemenea că, potrivit unei jurisprudențe constante, reflectată în prezent în dispozițiile articolului 94 literele (a) și (b) din Regulamentul de procedură, necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să îi fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se înscriu întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări. În plus, este indispensabil, așa cum prevede articolul 94 litera (c) din acest regulament, ca cererea de decizie preliminară să expună motivele care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care ea o stabilește între aceste dispoziții și reglementarea națională aplicabilă litigiului principal (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 59 și jurisprudența citată).

50 Pe de altă parte, informațiile furnizate în decizia de trimitere trebuie să permită Curții nu doar să dea răspunsuri utile, ci și să ofere guvernelor statelor membre, precum și celorlalte părți interesate posibilitatea de a prezenta observații, conform articolului 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (Hotărârea din 21 decembrie 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, punctul 60 și jurisprudența citată).

51 În speță, cererile de decizie preliminară cuprind suficiente elemente pentru a permite Curții să înțeleagă atât cadrul juridic și factual al litigiilor principale, cât și sensul și conținutul întrebărilor preliminare adresate. În plus, instanța de trimitere a precizat motivele care au determinat-o să adreseze aceste cereri Curții și legătura care, în opinia sa, există între dispozițiile dreptului Uniunii, inclusiv cele ale cartei, vizate de cererile respective, și cele ale dreptului portughez aplicabile litigiilor principale.

52 În această privință, din cererile de decizie preliminară reiese că prin intermediul lor se urmărește să se obțină din partea Curții o clarificare cu privire la întinderea protecției oferite de articolul 7 din cartă împotriva măsurilor de ridicare a unor documente de afaceri provenite din comunicări efectuate prin poșta electronică între membri ai conducerii și angajați ai unor întreprinderi, într-un context care intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, în special al articolelor 101 și 102 TFUE.

53 Interpretarea pe care Curtea o va da dispozițiilor dreptului Uniunii vizate de cererile de decizie preliminară va influența examinarea de către instanța de trimitere a legalității ridicărilor de documente, efectuate de Autoritatea de Concurență în lipsa unei autorizații prealabile eliberate de o instanță.

54 Pe de altă parte, conținutul atât al observațiilor scrise, cât și al intervențiilor în cadrul ședinței de audiere a pledoariilor evidențiază faptul că persoanele interesate nu au avut nicio dificultate legată de înțelegerea cadrului factual și normativ în care se înscriu întrebările adresate de instanța de trimitere, de înțelegerea sensului și a conținutului afirmațiilor factuale care stau la baza acesteia, de înțelegerea motivelor pentru care instanța menționată a considerat necesar să le adreseze, precum și, în final, de adoptarea unei poziții în mod complet și util în această privință.

55 Așadar, primul motiv de inadmisibilitate invocat de reclamantele din litigiile principale trebuie respins.

56 În al doilea rând, în cauza C-259/23, Synlabhealth II susține că, în speță, Autoritatea de Concurență ar fi depășit limitele mandatului emis de Ministerul Public atunci când a efectuat inspecțiile și ridicările de documente în incintele acestei societăți și că aceasta din urmă nu a fost ascultată cu privire la întrebările preliminare adresate, fiind încălcate cerințele procedurale prevăzute de dreptul portughez, motiv pentru care a formulat o cale de atac împotriva deciziei de trimitere. Dat fiind că nu sunt încă stabilite toate împrejurările cauzei, Curtea ar trebui să refuze să se pronunțe sau, cel puțin, să suspende procedura în așteptarea deciziei care va fi pronunțată de Tribunal da Relação de Lisboa (Curtea de Apel din Lisabona, Portugalia) în cadrul apelului îndreptat împotriva deciziei de trimitere către Curte. În cauza C-260/23, societățile din grupul SIBS susțin de asemenea că trimiterea preliminară a fost efectuată într-un moment în care situația de fapt din litigiul principal nu fusese încă stabilită și nici măcar nu fusese pusă în discuție.

57 În această privință, trebuie amintit că este de competența instanței naționale să decidă în ce stadiu al procedurii este necesar să adreseze Curții o întrebare preliminară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2008, Coleman, C-303/06, EU:C:2008:415, punctul 29 și jurisprudența citată).

58 Din moment ce Curtea este astfel sesizată cu o cerere de interpretare a dreptului Uniunii care nu este în mod vădit fără legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal și din moment ce dispune de datele necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate, aceasta trebuie să răspundă la întrebări fără a fi necesar să ia în considerare ea însăși faptele astfel cum au fost prezumate de instanța de trimitere, prezumție pe care aceasta din urmă va avea sarcina să o verifice ulterior, dacă se dovedește necesar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2008, Coleman, C-303/06, EU:C:2008:415, punctul 31 și jurisprudența citată).

59 Prin urmare, al doilea motiv de inadmisibilitate invocat de reclamantele din litigiile principale trebuie de asemenea să fie respins.

60 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, întrebările preliminare adresate de instanța de trimitere sunt admisibile.

Cu privire la fond

61 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că domeniul de aplicare al cartei, în ceea ce privește acțiunea statelor membre, este definit la articolul 51 alineatul (1) din aceasta, potrivit căruia dispozițiile cartei se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Aceste dispoziții confirmă jurisprudența Curții conform căreia drepturile fundamentale garantate în ordinea juridică a Uniunii au vocația de a fi aplicate în toate situațiile reglementate de dreptul Uniunii, însă nu în afara unor asemenea situații [a se vedea Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 19, precum și Hotărârea din 6 martie 2025, D. K. (Înlăturarea unui judecător de la examinarea unor cauze), C-647/21 și C-648/21, EU:C:2025:143, punctul 38].

62 Întrucât litigiile principale privesc chestiunea respectării drepturilor fundamentale cu ocazia inspecțiilor efectuate de o autoritate națională de concurență în cadrul unor investigații pentru încălcări ale articolelor 101 și 102 TFUE și, prin urmare, situații de punere în aplicare a dreptului Uniunii, dispozițiile cartei își găsesc aplicarea.

Cu privire la prima întrebare

63 Prin intermediul primei întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 din cartă trebuie interpretat în sensul că intră în sfera noțiunii de „comunicații”, în înțelesul acestui articol, mesajele electronice cu caracter profesional schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi prin intermediul sistemului acesteia de transmitere de mesaje.

64 Astfel, trebuie să se precizeze că, deși instanța de trimitere a menționat noțiunea de „corespondență”, acest articol se referă în prezent la noțiunea de „comunicații”. Așa cum reiese din Explicațiile cu privire la Carta drepturilor fundamentale (JO 2007, C 303, p. 17), pentru a lua în considerare evoluțiile tehnicii cuvântul „corespondență” a fost înlocuit cu cuvântul „comunicații”.

65 Din articolul 52 alineatul (3) din cartă rezultă că, în măsura în care aceasta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), înțelesul și întinderea lor sunt aceleași ca cele prevăzute de convenția menționată. Totuși, această dispoziție nu împiedică dreptul Uniunii să confere o protecție mai largă.

66 În această privință, trebuie amintit că articolul 7 din cartă, referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie, conține drepturi ce corespund celor garantate la articolul 8 paragraful 1 din CEDO. Prin urmare, în conformitate cu articolul 52 alineatul (3) din cartă, articolului 7 menționat trebuie să i se dea același înțeles și același domeniu de aplicare ca cele conferite articolului 8 paragraful 1 din CEDO, astfel cum a fost interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 octombrie 2010, McB., C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, punctul 53, Hotărârea din 15 noiembrie 2011, Dereci ș.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punctul 70, precum și Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 70).

67 Or, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului reiese că comunicările care provin de la incinte destinate activităților economice, precum și cele care provin de la domiciliu pot fi cuprinse în noțiunile de „viață privată” și de „corespondență” prevăzute la articolul 8 din CEDO. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că, pentru a stabili dacă aceste noțiuni sunt aplicabile, așteptarea rezonabilă în materie de protecție și de respectare a vieții private este un criteriu important, însă nu neapărat decisiv (a se vedea Curtea EDO, 5 septembrie 2017, Bărbulescu împotriva României, CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, § 73 și jurisprudența citată).

68 Astfel, din moment ce interceptările de telecomunicații constituie ingerințe în exercitarea dreptului garantat de articolul 8 alineatul 1 din CEDO, ele constituie deopotrivă o limitare a exercitării dreptului corespunzător consacrat la articolul 7 din cartă (Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 71).

69 Curtea a constatat deja că situația este aceeași și în cazul ridicărilor de mesaje electronice, efectuate în cursul perchezițiilor în incintele destinate activităților economice sau comerciale ale unei persoane fizice sau în incintele unei societăți comerciale, care constituie de asemenea ingerințe în exercitarea dreptului garantat de articolul 8 din CEDO (Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 72).

70 Pe de altă parte, așa cum a arătat doamna avocată generală la punctul 31 din Concluziile prezentate la 20 iunie 2024, calificarea mesajelor electronice drept „corespondență”, în sensul articolului 8 paragraful 1 din CEDO, și, prin urmare, drept „comunicații”, în sensul articolului 7 din cartă, este independentă de împrejurarea că aceste mesaje au fost primite deja de destinatarul lor, indiferent dacă sunt citite, necitite sau șterse, de împrejurarea că comunicarea a fost trimisă din incinte sau cu echipamente de serviciu (Curtea EDO, 11 ianuarie 2024, Arregui împotriva Spaniei, CE:ECHR:2024:0111JUD004254118, § 31 și jurisprudența citată) sau prin intermediul poștei electronice de serviciu (Curtea EDO, 3 aprilie 2007, Copland împotriva Regatului Unit, CE:ECHR:2007:0403JUD006261700, § 41 și 42) sau de împrejurarea că adresa expeditorului ori a destinatarului este cea a unei persoane juridice (Curtea EDO, 14 martie 2013, Bernh Larsen Holding AS și alții împotriva Norvegiei, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, § 106) sau chiar de chestiunea dacă conținutul lor are sau nu caracter privat (Curtea EDO, 16 decembrie 1992, Niemietz împotriva Germaniei, CE:ECHR:1992:1216JUD001371088, § 32 *in fine*).

71 Astfel, faptul că, având în vedere forma sau conținutul său, un mesaj electronic poate fi calificat ca având „caracter profesional” nu permite lipsirea sa de protecția pe care articolul 7 din cartă o garantează comunicațiilor. În această privință, în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 5 septembrie 2017, Bărbulescu împotriva României (CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, § 74), referitoare la o cauză în care au fost trimise mesaje private de la un calculator de serviciu, s-a precizat că o normă stabilită de angajator care impune angajaților să se abțină de la orice activitate personală la locul de muncă și care le interzice să utilizeze resursele întreprinderii în scopuri personale era lipsită de relevanță pentru calificarea drept „corespondență” potrivit articolului 8 paragraful 1 din CEDO.

72 În sfârșit, această protecție se extinde și la datele cu caracter personal generate de asemenea mesaje electronice cu caracter profesional, care sunt de asemenea protejate de articolul 8 din cartă (Curtea EDO, 16 octombrie 2007, Wieser și Bicos Beteiligungen GmbH împotriva Austriei, CE:ECHR:2007:1016JUD007433601, § 45).

73 Rezultă din cele ce precedă că articolul 7 din cartă trebuie interpretat în sensul că intră în sfera noțiunii de „comunicații”, în înțelesul acestui articol, mesajele electronice cu caracter profesional schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi prin intermediul sistemului acesteia de transmitere de mesaje.

Cu privire la a doua și a treia întrebare

74 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă articolul 7 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune ridicării autorizate în prealabil de o autoritate judiciară precum Ministerul Public portughez, care este autonom și are sarcina printre altele de a exercita, în numele interesului public, acțiunea penală, precum și de a apăra legalitatea democratică, de mesaje electronice cu caracter profesional schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi, cu ocazia unei inspecții efectuate de o autoritate de concurență în cadrul unei investigații privind încălcări ale articolului 101 sau ale articolului 102 TFUE.

75 Potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul cooperării dintre instanțele naționale și Curte instituite prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței de trimitere un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. În plus, Curtea poate fi pusă în situația de a lua în considerare norme de drept al Uniunii la care instanța națională nu a făcut referire în enunțul întrebărilor sale [Hotărârea din 20 martie 1986, Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, punctul 9, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctul 60].

76 Astfel, împrejurarea că, pe plan formal, o instanță națională a adresat o întrebare preliminară făcând trimitere la anumite dispoziții ale dreptului Uniunii nu împiedică Curtea să furnizeze acestei instanțe toate elementele de interpretare ce pot fi utile pentru soluționarea cauzei cu care este sesizată, indiferent dacă ea s-a referit sau nu la acestea în enunțul întrebărilor sale. În această privință, revine Curții sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de această instanță și în special din motivarea deciziei de trimitere elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului [Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctul 61 și jurisprudența citată].

77 În speță, prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, instanța de trimitere ridică problema legalității ridicărilor de mesaje electronice schimbate între angajați și membrii conducerii unei întreprinderi, ridicări ce au fost efectuate cu ocazia unor inspecții desfășurate de Autoritatea de Concurență în incintele destinate activităților economice sau comerciale ale acelei întreprinderi în cadrul unei investigații pentru încălcarea articolului 101 sau 102 TFUE. Mai precis, această instanță ridică problema dacă asemenea ridicări de mesaje pot fi autorizate de o autoritate judiciară, precum Ministerul Public portughez, sau dacă ele impun în mod necesar autorizarea prealabilă de către o instanță.

78 Deși instanța de trimitere se limitează să solicite Curții să se pronunțe cu privire la interpretarea articolului 7 din cartă, ce recunoaște oricărei persoane dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor, într-un asemenea context, trebuie să se arate că documentele vizate de ridicările de mesaje în discuție în litigiile principale pot privi nu numai „comunicații” în sensul acestui articol 7, ci și date cu caracter personal, protejate de

articolul 8 din cartă. Într-adevăr, faptul că informațiile colectate se înscriu în contextul unei activități profesionale nu este de natură să le înlăture calificarea drept date cu caracter personal [a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 aprilie 2025, Ministerstvo zdravotnictví (Date referitoare la reprezentantul unei persoane juridice), C-710/23, EU:C:2025:231, punctul 22 și jurisprudența citată].

79 În această privință, trebuie să se amintească de asemenea că dreptul la protecția datelor cu caracter personal este strâns legat de dreptul la respectarea vieții private și de familie consacrat la articolul 7 din cartă, pe care îl completează (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 47, precum și Hotărârea din 18 decembrie 2025, Storstocholms Lokaltrafik, C-422/24, EU:C:2025:980, punctul 40).

80 În aceste condiții, pentru a da un răspuns util instanței de trimitere, trebuie să se reformuleze a doua și a treia întrebare preliminară și să se considere că, prin intermediul lor, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 7 și 8 din cartă trebuie interpretate în sensul că se opun ridicării, fără o autorizație prealabilă eliberată de o instanță, de mesaje electronice schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi, cu ocazia unei inspecții efectuate de o autoritate națională de concurență în incintele destinate activităților economice sau comerciale ale unor întreprinderi cu privire la care există suspiciuni că au săvârșit încălcări ale articolului 101 sau ale articolului 102 TFUE.

81 În ceea ce privește întinderea drepturilor recunoscute de cartă, trebuie amintit că drepturile fundamentale consacrate la articolele 7 și 8 din aceasta nu sunt prerogative absolute, ci trebuie luate în considerare în raport cu funcția lor în societate (Hotărârea din 21 iunie 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, punctul 112, precum și Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 45).

82 Astfel, articolul 52 alineatul (1) din cartă admite că pot fi impuse restrângeri ale exercițiului unor drepturi, precum cele consacrate la articolele 7 și 8 din aceasta, în măsura în care restrângerile sunt prevăzute de lege, respectă substanța acestor drepturi și libertăți și, prin respectarea principiului proporționalității, sunt necesare și răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți [Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert, C-92/09 și C-93/09, EU:C:2010:662, punctul 50, precum și Hotărârea din 8 decembrie 2022, Google (Dezindexarea unui conținut pretins inexact), C-460/20, EU:C:2022:962, punctul 57].

83 În speță, trebuie să se considere că ridicările de mesaje electronice efectuate în cursul inspecțiilor în incintele destinate activităților economice sau comerciale ale unei persoane fizice sau în incintele unei societăți comerciale constituie o restrângere a exercitării dreptului la viață privată consacrat la articolul 7 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 72).

84 În plus, în ceea ce privește mesajele electronice schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi, precum și documentele privind activitatea rezultate din ele reiese că, în măsura în care aceste mesaje electronice și documente sunt de asemenea susceptibile să conțină date cu caracter personal, ridicarea lor efectuată de o autoritate națională de concurență în cadrul unei investigații constituie deopotrivă o restrângere a exercițiului dreptului garantat la articolul 8 din cartă.

85 Prin urmare, asemenea restrângeri pot avea loc numai dacă sunt prevăzute de lege, dacă respectă substanța acestor drepturi, dacă răspund efectiv unor obiective de interes general recunoscute de Uniune și dacă respectă principiul proporționalității.

86 În ceea ce privește, în primul rând, cerința privind respectarea principiului legalității, aceasta este îndeplinită în speță. Astfel, trebuie să se arate că este cert că măsurile în discuție în litigiile principale se întemeiază pe articolele 18-21 din Legea concurenței, care permit printre altele Autorității de Concurență să efectueze, în incintele întreprinderilor cu privire la care există suspiciuni că au săvârșit încălcări ale articolelor 101 și 102 TFUE, „operațiuni de cercetare, de examinare, de recuperare și de ridicare a unor extrase din înscrisuri și alte documente, indiferent de suportul lor, de fiecare dată când astfel de demersuri se dovedesc necesare pentru a obține o probă”.

87 În ceea ce privește, în al doilea rând, respectarea substanței drepturilor fundamentale consacrate la articolele 7 și 8 din cartă, trebuie să se observe că, deși măsurile de cercetare și de ridicare a unor documente, ca cele efectuate în litigiile principale, implică un acces la comunicații, în sensul articolului 7 din aceasta, ele urmăresc exclusiv obținerea accesului la conținutul mesajelor electronice și al sistemelor de transmitere a mesajelor electronice care au legătură cu obiectul investigației, astfel cum este definit în decizia de inspecție. În plus, aceste măsuri vizează mesaje electronice schimbate prin intermediul sistemului de serviciu pentru transmiterea mesajelor al întreprinderilor în cauză, precum și documente și date cu caracter personal ale persoanelor fizice angajate de aceste întreprinderi care se limitează, în principiu, la aspecte ale vieții profesionale a acestor persoane fizice, cu excluderea informațiilor cu privire la viața lor privată și de familie, în sensul articolului 7 menționat.

88 Pe de altă parte, rezultă că ridicarea comunicațiilor cu caracter profesional ale membrilor conducerii și ale angajaților unei întreprinderi care face obiectul unei investigații nu determină, ca regulă generală, nici colectarea fără limite de date cu caracter personal, nici accesul generalizat la ele, din moment ce colectarea datelor respective conținute în acele comunicări este restrânsă la cele care prezintă o legătură cu comportamentele anticoncurențiale vizate prin deschiderea investigației Autorității de Concurență. În plus, datele respective nu pot fi utilizate în alte scopuri decât cele de identificare a acestor comportamente. Rezultă din cele arătate că, în măsura în care, fiind respectate dispozițiile relevante ale dreptului Uniunii, inclusiv ale RGPD, legislația națională delimitează scopurile prelucrării datelor colectate și stabilește norme care încadrează această prelucrare, inclusiv stocarea și transferul acestor date, nu se poate considera că ridicarea mesajelor electronice în discuție în litigiile principale este de natură să aducă atingere substanței articolului 8 din cartă.

89 În aceste condiții, sub rezerva verificărilor care vor trebui efectuate de instanța de trimitere, rezultă că ridicările de mesaje vizate în litigiile principale nu aduce atingere substanței drepturilor fundamentale consacrate la articolele 7 și 8 din cartă.

90 În al treilea rând, în ceea ce privește aspectul dacă, în speță, aceste ingerințe răspund unui obiectiv de interes general recunoscut de Uniune în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă, trebuie să se arate că inspecțiile și ridicările de comunicații și de alte documente și suporturi, efectuate de autoritățile naționale de concurență atunci când aplică în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) și cu articolul 5 din Regulamentul nr. 1/2003 articolele 101 sau 102 TFUE, au ca obiectiv identificarea unor practici contrare acestor dispoziții. Competențele de investigare ale autorităților naționale de concurență au astfel ca scop să le permită îndeplinirea misiunii lor care constă în asigurarea respectării normelor de concurență pe piața internă, asemenea norme având

ca obiectiv evitarea denaturării concurenței în detrimentul interesului general, al întreprinderilor individuale și al consumatorilor, contribuind în acest mod la asigurarea bunăstării economice în Uniune (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 22 octombrie 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, punctul 42).

91 Așa cum reiese în esență din Protocolul nr. 27 privind piața internă și concurența, anexat la Tratatul FUE și la Tratatul UE, piața internă, astfel cum este definită la articolul 3 TUE și la articolul 26 alineatul (2) TFUE, include un sistem care să garanteze faptul că nu există denaturări ale concurenței, ce este indispensabil pentru funcționarea acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 februarie 2011, TeliaSonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, punctul 20, Hotărârea din 22 martie 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punctul 46, precum și Hotărârea din 22 martie 2022, Nordzucker ș.a., C-151/20, EU:C:2022:203, punctul 51). Rolul autorităților naționale de concurență în eficacitatea acestui sistem și contribuția lor la punerea în aplicare a articolelor 101 și 102 TFUE, care sunt, potrivit unei jurisprudențe constante, dispoziții de ordine publică (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2023, International Skating Union/Comisia, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, punctul 192 și jurisprudența citată) este esențial în această privință. Prin urmare, trebuie să se considere că garantarea unei concurențe nedenaturate este un obiectiv de interes general recunoscut de Uniune, în sensul articolului 52 alineatul (1) din cartă.

92 În ceea ce privește, în al patrulea rând, respectarea principiului proporționalității, potrivit unei jurisprudențe constante, proporționalitatea măsurilor din care rezultă o ingerință în drepturile garantate la articolele 7 și 8 din cartă impune respectarea cerințelor de aptitudine și de necesitate, precum și a cerinței legate de caracterul proporțional al acestor măsuri în raport cu obiectivul urmărit (Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 63, precum și jurisprudența citată).

93 Restrângerile care pot fi aduse drepturilor și libertăților consacrate în cartă se efectuează în limitele strictului necesar, cu condiția ca, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate pentru îndeplinirea obiectivelor legitime urmărite, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare. În plus, un obiectiv de interes general nu poate fi urmărit fără a ține seama de faptul că trebuie conciliat cu drepturile fundamentale afectate de măsura în discuție, prin crearea unui echilibru între, pe de o parte, acest obiectiv de interes general și, pe de altă parte, drepturile în cauză, pentru a se asigura că inconvenientele cauzate de această măsură nu sunt disproporționate în raport cu scopurile vizate. Astfel, posibilitatea de a justifica o restrângere a drepturilor garantate la articolele 7 și 8 din cartă trebuie apreciată măsurând gravitatea ingerinței pe care o implică o asemenea restrângere și verificând dacă importanța obiectivului de interes general urmărit prin restrângerea respectivă se raportează la această gravitate (Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 64, precum și Hotărârea din 8 decembrie 2022, Orde van Vlaamse Balies ș.a., C-694/20, EU:C:2022:963, punctul 41).

94 În plus, pentru a îndeplini cerința privind proporționalitatea, reglementarea în cauză care conține o ingerință trebuie să prevadă de asemenea norme clare și precise care să guverneze conținutul și aplicarea măsurilor pe care le prevede și să impună o serie de cerințe minime astfel încât persoanele vizate să dispună de garanții suficiente care să permită protejarea în mod eficace a datelor lor cu caracter personal împotriva riscurilor de abuz. Această reglementare trebuie în special să indice în ce împrejurări și în ce condiții poate fi luată o măsură care prevede

prelucrarea unor asemenea date, garantând în acest mod că ingerința este limitată la strictul necesar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 65, precum și jurisprudența citată).

95 În speță, *primo*, competențele de investigare și de ridicare a comunicațiilor electronice, a documentelor și a altor date cu caracter profesional de către autoritățile naționale de concurență vizează detectarea existenței unor practici anticoncurențiale interzise de articolele 101 și 102 TFUE și sunt, în consecință, apte să contribuie la realizarea obiectivului de interes general, indicat la punctul 91 din prezenta hotărâre, care constă în menținerea unei concurențe nedenaturate pe piața internă. Importanța pe care o prezintă acest obiectiv poate justifica o ingerință în drepturile garantate la articolele 7 și 8 din cartă.

96 *Secundo*, în ceea ce privește cerința necesității, trebuie amintit că ea este îndeplinită atunci când obiectivul urmărit de măsurile în discuție nu poate fi atins în mod rezonabil la fel de eficient prin alte mijloace care să afecteze mai puțin drepturile fundamentale ale persoanelor vizate, în special dreptul la respectarea vieții private și dreptul la protecția datelor cu caracter personal garantate la articolele 7 și 8 din cartă [Hotărârea din 26 ianuarie 2023, Ministerstvo na vatreshnite raboti (Înregistrarea de date biometrice și genetice de către poliție), C-205/21, EU:C:2023:49, punctul 126, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctul 88].

97 În această privință, rezultă că, în urmărirea și în detectarea unor practici anticoncurențiale contrare articolelor 101 și 102 TFUE, niciun alt mijloc, la fel de eficient și care să aducă atingere mai puțin dreptului la respectarea comunicațiilor și dreptului la protecția datelor cu caracter personal, nu se prezintă ca fiind o alternativă satisfăcătoare la ridicarea de documente provenite din mesaje electronice schimbate între membrii conducerii și angajații întreprinderii vizate de măsuri de inspecție efectuate de o autoritate de concurență.

98 Astfel cum a subliniat în esență doamna avocată generală la punctul 21 din Concluziile prezentate la 23 octombrie 2025, mesajele electronice schimbate într-un cadru profesional prin intermediul sistemelor de transmitere de mesaje constituie una dintre sursele principale aflate la dispoziția autorităților de concurență pentru detectarea existenței unui comportament anticoncurențial. Dreptul unei autorități de concurență de a realiza copii ale unor ansambluri de mesaje electronice face astfel parte din competența de control de care dispune această autoritate [a se vedea prin analogie, în ceea ce privește competența conferită Comisiei prin articolul 20 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 1/2003, Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia, C-606/18 P, EU:C:2020:571, punctul 63]. În această privință, articolul 32 din Directiva 2019/1 include mesajele electronice printre probele care trebuie considerate admisibile în fața autorităților naționale de concurență. A lipsi, în principiu, aceste autorități de competența de a ridica asemenea comunicații electronice cu caracter profesional ar fi de natură să aducă atingere urmăririi eficiente a combaterii înțelegerilor și a abuzurilor de poziție dominantă în cadrul pieței interne, impusă de articolele 101 și 102 TFUE.

99 Cu toate acestea, deși statele membre pot considera că este necesar să recurgă la percheziții și ridicări de probe pentru dovedirea materială a unui comportament nelegal, legislația și practica lor în acest domeniu trebuie să ofere garanții adecvate și suficiente împotriva abuzurilor (a se vedea în acest sens Curtea EDO, 25 februarie 1993, Funke împotriva Franței, CE:ECHR:1993:0225JUD001082884, § 57, precum și Curtea EDO, 21 decembrie 2010, Société Canal Plus și alții împotriva Franței, CE:ECHR:2010:1221JUD002940808, § 54 *in fine*).

100 *Tertio*, în ceea ce privește caracterul proporțional al restrângerii exercițiului drepturilor consacrate la articolele 7 și 8 din cartă, ce rezultă din ridicarea mesajelor electronice, acesta trebuie apreciat în contextul în care se înscrie o asemenea restrângere, printr-o ponderare în fiecare caz a tuturor elementelor pertinente ale speței [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctul 89].

101 În ceea ce privește restrângerea determinată de ridicări de probe, efectuate în cadrul unor inspecții desfășurate de o autoritate de concurență, printre asemenea elemente se numără gravitatea restrângerii aduse în acest mod exercițiului dreptului fundamental în cauză și împrejurările în care aceasta s-a produs.

102 În ceea ce privește gravitatea restrângerii produse de reglementarea în discuție în litigiile principale, care permite ridicarea de mesaje electronice, fără autorizația prealabilă eliberată de o instanță, de către autoritatea națională de concurență în cadrul unei investigații care vizează practici contrare articolelor 101 și 102 TFUE, trebuie să se arate că ridicarea unei corespondențe cu caracter profesional de către o autoritate națională de concurență este în general încadrată de garanții procedurale destinate să asigure în special securitatea, integritatea și confidențialitatea acestor date. Așa cum a arătat doamna avocată generală la punctul 33 din Concluziile prezentate la 23 octombrie 2025, orice investigație efectuată de autoritățile naționale de concurență trebuie să se întemeieze pe o decizie de inspecție motivată în mod corespunzător care, la rândul ei, trebuie să se întemeieze pe suspiciuni rezonabile cu privire la existența unei încălcări săvârșite de o întreprindere a normelor de concurență prevăzute de Tratatul FUE. În ceea ce privește ridicarea de mesaje electronice, atunci când investigatorii recurg la un program informatic de investigare, procedura de indexare care precedă căutarea de informații comerciale pertinente pentru investigație trebuie să fie efectuată prin utilizarea unor cuvinte-cheie definite în raport cu obiectul prestabilit al investigației.

103 În ceea ce privește împrejurările în care s-a produs restrângerea adusă exercițiului dreptului fundamental în discuție, trebuie amintit că, în principiu, trebuie să se facă o distincție între situația în care inspecția este efectuată în incintele destinate activităților economice ale întreprinderilor sau ale asocierilor de întreprinderi în cauză și cea în care inspecția este efectuată în alte incinte, inclusiv în locuințele private ale persoanelor fizice.

104 Deși dreptul fundamental la inviolabilitatea domiciliului constituie un principiu general al dreptului Uniunii care este exprimat în prezent la articolul 7 din cartă, ce corespunde articolului 8 din CEDO, nu este mai puțin adevărat că ingerința publică poate merge mai departe atunci când privește incinte sau activități economice sau comerciale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2015, Deutsche Bahn ș.a./Comisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, punctele 19 și 20, precum și jurisprudența citată).

105 Astfel, competențele de investigare cu care sunt învestite autoritățile de concurență sunt, în principiu, bine delimitate, indiferent dacă este vorba printre altele despre excluderea din domeniul de investigare a documentelor care nu ar fi de natură profesională, despre dreptul la asistență juridică, despre păstrarea confidențialității corespondenței dintre avocați și clienți sau de asemenea despre obligația de motivare a deciziei de inspecție și despre posibilitatea de a formula o acțiune la instanțele Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iunie 2015, Deutsche Bahn ș.a./Comisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, punctul 31, precum și jurisprudența citată). Trebuie amintit în acest context că autoritățile naționale de concurență au obligația printre altele să respecte RGPD în cadrul investigațiilor pe care le desfășoară.

106 În plus, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare în special la articolul 8 din CEDO reiese că, în materia inspecțiilor în incintele comerciale ale unei întreprinderi, lipsa eliberării prealabile a unei autorizații de inspecție de către o instanță, care ar fi putut să circumscrie sau ar fi putut să controleze desfășurarea acestei inspecții, poate fi contrabalansată de un control judiciar *ex post facto* cu privire la legalitatea și la necesitatea unei asemenea măsuri de cercetare, cu condiția ca acest control să fie eficient în împrejurările specifice ale cauzei în discuție. Aceasta implică faptul că persoanele vizate pot obține un control jurisdicțional efectiv, în fapt și în drept, al măsurii în litigiu și al desfășurării acesteia. Atunci când o operațiune considerată nelegală a avut deja loc, calea sau căile de atac disponibile trebuie să permită să se ofere persoanei interesate un remediu adecvat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2023, Casino, Guichard-Perrachon și AMC/Comisia, C-690/20 P, EU:C:2023:171, punctul 38, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului citată).

107 Pe de altă parte, este necesar să se arate că, în conformitate cu indicațiile amintite mai sus referitoare la articolele 7 și 8 din cartă, dispozițiile dreptului Uniunii privind punerea în aplicare a normelor de concurență nu impun eliberarea de către o instanță a unei autorizații prealabile pentru o inspecție efectuată în incinte destinate activităților economice. În această privință, articolul 20 alineatele (6) și (7) din Regulamentul nr. 1/2003 și articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2019/1, consacrate inspecțiilor în incintele destinate activităților economice ale întreprinderilor, efectuate de Comisie și, respectiv, de autoritățile naționale de concurență, nu impun o autorizație prealabilă eliberată de o instanță națională sau de o entitate administrativă independentă, nici chiar atunci când sunt ridicate mesaje electronice, ci fac trimitere, în această privință, la obligațiile stabilite de dreptul național, permițând statelor membre să prevadă că este necesară o autorizație din partea unei autorități judiciare în scopul exercitării competențelor de inspecție ale autorităților naționale de concurență.

108 Din ansamblul acestor considerații rezultă că articolele 7 și 8 din cartă nu se opun, în principiu, reglementării unui stat membru în temeiul căreia, în cadrul unei investigații privind o încălcare prezumată a articolului 101 sau a articolului 102 TFUE, autoritatea națională de concurență procedează, în incintele destinate activităților economice sau comerciale, la ridicarea de mesaje electronice al căror conținut are legătură cu obiectul inspecției, fără a dispune de o autorizație prealabilă eliberată de o instanță.

109 Cu toate acestea, trebuie să se precizeze, *primo*, că, în lipsa unei asemenea autorizații prealabile eliberate de o instanță, protecția indivizilor împotriva atingerilor arbitrare aduse de puterea publică drepturilor garantate de articolele 7 și 8 din cartă impune un cadru legal strict și o limitare strictă ale măsurilor în discuție. Astfel, atât inspecția, cât și ridicarea de probe pot fi compatibile cu aceste dispoziții numai dacă legislația și practicile interne oferă garanții adecvate și suficiente împotriva abuzurilor și arbitrariului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 77). Asemenea garanții trebuie să ia forma unui control jurisdicțional *ex post* complet al măsurilor în cauză. Astfel cum rezultă din jurisprudența constantă amintită la punctul 106 din prezenta hotărâre, acest control trebuie să furnizeze un remediu adecvat persoanelor vizate, care să permită în egală măsură să se aprecieze admisibilitatea probelor colectate.

110 În speță, din deciziile de trimitere reiese că inspecțiile și ridicarea de probe nu au avut loc în lipsa oricărei proceduri de autorizare prealabilă, întrucât au fost autorizate de o autoritate judiciară, și anume de Ministerul Public portughez, care, în conformitate cu Constituția Republicii Portugheze, este autonom în raport cu celelalte organe ale puterilor centrale, regionale și locale și are sarcina în special de a exercita, în numele interesului public, acțiunea penală, precum și de a

apăra legalitatea democratică. Autorizația acordată de această autoritate judiciară este de natură să contribuie la încadrarea legală strictă a inspecțiilor și a ridicărilor de probe efectuate de autoritatea națională de concurență, în special în ceea ce privește stabilirea oportunității, a duratei și a amplorii materiale ale acestora.

111 Astfel, atunci când, precum în cauzele principale, o autorizație prealabilă a fost eliberată nu de o instanță, ci de Ministerul Public, este esențial ca o asemenea procedură de control jurisdicțional *ex post* să fie deschisă în beneficiul persoanelor în cauză și să răspundă pe deplin cerințelor amintite la punctele 106 și 109 din prezenta hotărâre.

112 *Secundo*, trebuie formulată o rezervă cu privire la inspecțiile care conduc la ridicarea de telefoane mobile, de calculatoare sau de orice alt suport informatic care aparțin nu întreprinderilor ale căror incinte sunt inspectate, ci unor persoane fizice precum membrii conducerii și angajații acestora.

113 În speță, instanța de trimitere a arătat că sistemul de poștă electronică în discuție în litigiile principale ar fi „limitat la o utilizare funcțională” și că utilizarea sa în scopuri personale și în scopuri care țin de viața privată a angajaților ar fi „interzisă” de regulamentele interne ale întreprinderilor în cauză. Deși în cererile de decizie preliminară se menționează o percheziție efectuată în poșta electronică sau în căsuțele de e-mail ale angajaților, în aceste cereri nu se precizează însă care sunt suporturile pe care erau păstrate e-mailurile în discuție și la care inspectorii au putut avea acces. Prin urmare, nu se poate exclude, cu ocazia citirii mandatului emis de Ministerul Public portughez, care se referă la „orice suport informatic sau calculator”, ca suporturile respective să includă telefoane mobile, calculatoare sau alte suporturi informatice care nu aparțineau acestor întreprinderi, ci membrilor conducerii și angajaților lor.

114 Or, în situația în care, cu ocazia unor inspecții efectuate de o autoritate de concurență în incintele destinate activităților economice ale unei întreprinderi, investigatorilor li se solicită să ridice telefoanele mobile, calculatoarele sau orice alt suport informatic care nu aparține acelei întreprinderi, ci membrilor conducerii și angajaților săi, accesul la datele conținute în aceste dispozitive trebuie, dacă este cazul după sigilarea lor, să fie supus controlului prealabil al unei instanțe sau al unei entități administrative independente.

115 Într-adevăr, întrucât asemenea dispozitive pot fi utilizate simultan în scopuri private și în scopuri profesionale sau comerciale, accesul la aceste dispozitive poate privi, în funcție de conținutul lor, nu numai datele de transfer și de localizare, ci și fotografiile și istoricul de navigare pe internet efectuată cu aceste dispozitive, chiar o parte a conținutului comunicațiilor private efectuate cu aceleași dispozitive [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctul 92].

116 Astfel, accesul la un asemenea ansamblu de date poate permite tragerea unor concluzii foarte precise privind viața privată a persoanei vizate, precum obiceiurile sale din viața cotidiană, locurile de reședință permanentă sau temporară, deplasările zilnice sau alte deplasări, activitățile desfășurate, relațiile sociale ale acestei persoane și mediile sociale frecventate de ea. În plus, nu se poate exclude situația în care datele respective să se încadreze în sfera unor categorii speciale de date, în sensul articolului 9 din RGPD. Accesul la datele păstrate în asemenea dispozitive poate conduce, așadar, la o ingerință gravă sau chiar deosebit de gravă în drepturile fundamentale garantate de articolele 7 și 8 din cartă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctele 93-95].

117 Este esențial, în special pentru a asigura că principiul proporționalității este respectat în fiecare caz concret prin efectuarea unei ponderări a tuturor elementelor pertinente, ca, atunci când accesul autorităților naționale competente la datele cu caracter personal implică riscul unei ingerințe grave sau chiar deosebit de grave în drepturile fundamentale ale persoanei vizate, acest acces să fie condiționat de un control prealabil efectuat fie de o instanță, fie de o entitate administrativă independentă [Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de acces la datele cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctul 102].

118 Acest control prealabil impune ca instanța sau entitatea administrativă independentă însărcinată cu efectuarea acestuia să dispună de toate atribuțiile și să prezinte toate garanțiile necesare în vederea asigurării unei concilieri a diferitelor interese legitime și drepturi în cauză. În ceea ce privește mai precis o inspecție efectuată de o autoritate de concurență, un asemenea control impune ca această instanță sau această entitate să fie în măsură să asigure un just echilibru între, pe de o parte, interesele legitime legate de nevoile investigației și, pe de altă parte, drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal ale persoanelor ale căror date sunt vizate de acces [a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Tentativă de accesare a datelor cu caracter personal stocate pe un telefon mobil), C-548/21, EU:C:2024:830, punctul 103].

119 În această privință, trebuie să se adauge că, în principiu, este numai de resortul dreptului național sarcina de a stabili normele privind admisibilitatea probelor obținute, cu condiția însă ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și de a nu face imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net ș.a., C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctele 222-225).

120 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că articolele 7 și 8 din cartă trebuie interpretate în sensul că nu se opun ridicării, fără o autorizație prealabilă eliberată de o instanță, de mesaje electronice schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi, cu ocazia unei inspecții efectuate de o autoritate națională de concurență în incintele destinate activităților economice sau comerciale ale unor întreprinderi cu privire la care există suspiciuni că au săvârșit încălcări ale articolului 101 sau ale articolului 102 TFUE, cu condiția să fie prevăzute o încadrare legală strictă a competențelor acestei autorități și deopotrivă garanții adecvate și suficiente împotriva abuzurilor și a arbitrariului precum un control jurisdicțional *ex post* efectiv al măsurilor în cauză.

Cu privire la cheltuielile de judecată

121 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) Articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

trebuie interpretat în sensul că

intră în sfera noțiunii de „comunicații”, în înțelesul acestui articol, mesajele electronice cu caracter profesional schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi prin intermediul sistemului acesteia de transmitere de mesaje.

2) Articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun ridicării, fără o autorizație prealabilă eliberată de o instanță, de mesaje electronice schimbate între angajații și membrii conducerii unei întreprinderi, cu ocazia unei inspecții efectuate de o autoritate națională de concurență în incintele destinate activităților economice sau comerciale ale unor întreprinderi cu privire la care există suspiciuni că au săvârșit încălcări ale articolului 101 sau ale articolului 102 TFUE, cu condiția să fie prevăzute o încadrare legală strictă a competențelor acestei autorități și deopotrivă garanții adecvate și suficiente împotriva abuzurilor și a arbitrariului, precum un control jurisdicțional *ex post* efectiv al măsurilor în cauză.

Semnături